

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 44/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť V. M., B., zastúpeného advokátkou JUDr. D. Š., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cbi/2/2007 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoKR/43/11 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. decembra 2011 doručená sťažnosť V. M., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. D. Š., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cbi/2/2007 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoKR/43/11.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza:

„Sťažovateľ podáva sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod č. k. Cbi / 2/2007 týkajúcom právnej veci navrhovateľa V. M., bytom B. proti odporcovi JUDr. I. T. správca konkurznej podstaty úpadcu J., spol. s. r. o. v konkurze, B. o vylúčení nehnuteľnosti zo súpisu konkurznej podstaty.

Dňa 16. 2. 2007 doručil sťažovateľ v hore uvedenej právnej veci návrh na súd. Okresný súd Bratislava I v predmetnej veci uskutočňoval procesné úkony až od 30. 4. 2009, kedy sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito. Ďalšie pojednávanie v predmetnej veci bolo vytýčené na termín 14. 9. 2010. Listom zo dňa 10. 1. 2011 sa sťažovateľ obrátil na Okresný súd Bratislava I so sťažnosťou na prietahy v konaní. Listom zo dňa 24. 1. 2011, č. j. Spr 2005/2011 mu bola doručená odpoveď v ktorej bolo konštatované, že sťažnosť sťažovateľa na prietahy v konaní je dôvodná.

V predmetnej veci Okresný súd Bratislava I rozhodol rozsudkom č. k. 1 Cb/2/2007-98 zo dňa 9. 5. 2011 proti ktorému podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd Bratislava o odvolaní sťažovateľa v konaní č. k. ...2CoKR/43/l 1 k dnešnému dňu nerozhodol, spis bol postúpený Krajskému súdu dňa 20. 7. 2011. ...

Ako vyplýva z uvedeného Okresný súd Bratislava I bol v konaní č. k. 1 Cb/2/2077 nečinný, taktiež Krajský súd Bratislava v konaní č. k 2 CoKR/43/11 k dnešnému dňu o odvolaní sťažovateľa nerozhodol.

Svoju sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky podáva sťažovateľ z toho dôvodu, že o ochrane ním označeného základného práva nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ pri ochrane jeho základného práva využil všetky právne prostriedky, ktoré mu právne predpisy na jeho ochranu poskytujú.

Sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky po predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 36/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 cit. zákona a aby v konaní vo veci samej sťažnosti vyhovel.

Od Ústavného súdu Slovenskej republiky požaduje sťažovateľ primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2.000,- EUR /slovom dvetisíc eur/ Túto sumu odôvodňuje tým, že sa dlhé obdobie nachádza v stave právnej neistoty, z bytu bol násilne vystaňovaný, nemôže ho užívať, je nezamestnaný a táto situácia mu spôsobuje neustále psychické napätie čo má negatívny vplyv na jeho zdravie..

Sťažovateľ žiada, aby mu boli uhradené trovy právneho zastúpenia JUDr. D. Š., advokátky vo výške 261,82 EUR. “

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1/ základné právo V. m. upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod č. k. 1 Cbi/2/2007 a v konaní vedenom na Krajskom súde Bratislava v konaní .2 Co KR/43/11 porušené bolo.

2/ Krajskému súde Bratislava prikazuje, aby v konaní č. k. 2 Co KR/43/11 konal bez zbytočných prieťahov

3/ V. M. priznáva finančné zadosťučinenie 2.000,- EUR, ktoré je povinný Okresný súd Bratislava I a Krajský súd Bratislava spoločne a nerozdielne vyplatiť V. M. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4/ V. M. trovy konania právneho zastúpenia JUDr. D. Š., advokátky so sídlom B. vo výške .261,82 EUR, ktoré je Okresný súd Bratislava I a Krajský súd Bratislava spoločne a nerozdielne povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby ten orgán (okresný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Ústavný súd konštatuje, že predmetom sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti tvrdenia sťažovateľa, podľa ktorého postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cbi/2/2007 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoKR/43/11 malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou účelom a cieľom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

1. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sa namieta porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom vo veci samej sp. zn. 1 Cbi/2/2007 z 9. mája 2011 a po podaní odvolania predložil vec 20. júla 2011 na rozhodnutie krajskému súdu, kde je vec vedená pod sp. zn. 2 CoKR 43/11. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že okresný súd rozhodnutím vo veci samej ešte pred doručením sťažnosti ústavnému súdu vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa, a preto už nemohol v čase doručenia sťažnosti žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť

priebeh konania, prípadne spôsobiť priet'ahy v ňom, a teda nemohol už ani porušovať s'ťažovateľom v s'ťažnosti označené práva.

Keďže s'ťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní s'ťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. decembra 2011, t. j. v čase, keď okresný súd už vo veci samej nekonal, v dôsledku čoho už k porušovaniu v s'ťažnosti označených práv jeho postupom nemohlo dochádzať, ústavný súd s'ťažnosť v časti smerujúcej proti okresnému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cbi/2/2007 v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Pokiaľ ide o s'ťažnosť v časti, v ktorej s'ťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 2 CoKR/43/11, ústavný súd poukazuje na to, že vec je na krajskom súde vedená pod sp. zn. 2 CoKR 43/11 od júla 2011.

Zjavná neopodstatnenosť s'ťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže podľa štandardnej judikatúry ústavného súdu vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Ústavný súd zastáva názor, že doterajšia dĺžka predmetného konania sama osebe nie je ešte takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práv s'ťažovateľa, resp. že doba konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 2 CoKR 43/11 zasiahla samotnú podstatu a účel základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy takým závažným spôsobom, že by to odôvodňovalo prijatie s'ťažnosti na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03).

Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, spravidla návrh odmietol ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

Podľa názoru ústavného súdu opísaný skutkový stav neindikuje možnosť prijatia záveru o takom postupe krajského súdu, z ktorého by bolo možné vyvodzovať vecnú súvislosť s označeným porušením základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne napr. III. ÚS 65/2011, I. ÚS 136/2011), resp. jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (v čase doručenia s'ťažnosti ústavnému súdu konania na krajskom súde trvalo cca 7 mesiacov). Takáto dĺžka konania nesignalizuje možnosť vysloviť porušenie základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy po prijatí s'ťažnosti na ďalšie konanie.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol s'ťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže s'ťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi s'ťažovateľa na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými nezaoberal.

Ústavný súd nad rámec uvedeného dodáva, že nič nebráni tomu, aby v prípade, ak krajský súd v ďalšom priebehu konania nebude postupovať efektívne a plynulo, s'ťažovateľ zvážil možnosť opätovného podania s'ťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2012